

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej a JUDr. Soni Langovej, v právnej veci žalobcu: **MUDr. M. V.**, *zastúpeného JUDr. O. Š.*, proti žalovanému: **MZ SR**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13054-1/2005-SP zo dňa 20. apríla 2005, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 290/05-69 zo dňa 2. mája 2007, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 290/05-69 zo dňa 2. mája 2007 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 13054-1/2005-SP zo dňa 20. apríla 2005 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. d) Os.p. **a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 7781 Sk, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. O. Š., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 290/05-69 zo dňa 2. mája 2007 bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorý rozhodnutím č. 13054-1/2005-SP zo dňa 20. apríla 2005 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Žilinského samosprávneho kraja č. ZI 2004/00093-05 zo dňa 16. marca 2004 o uložení pokuty v sume 5000 Sk podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon). Súčasne bolo žalobcovi uložené, aby odo dňa obdržania predmetného rozhodnutia nastupoval do služieb

LSPP, pretože v opačnom prípade môže byť opakovane pokutovaný v dvojnásobnej výške.

Krajský súd ustálil, že medzi účastníkmi konania nebol sporný skutok, za ktorý bola žalobcovi uložená pokuta, teda nenastúpenie do LSPP, ale tvrdenie žalobcu, že nemal povinnosť nastúpiť do LSPP. V súvislosti s touto otázkou sa stotožnil s názorom žalovaného, že ustanovenia § 18 a § 26 zákona, ktoré upravujú povinnosť zdravotníckeho zariadenia pri výkone zdravotnej starostlivosti, majú kogentný (záväzný) charakter a jednoznačne z nich vyplýva povinnosť zdravotníckeho zariadenia vykonávať LSPP. Preto neakceptoval ani ďalšie argumentácie žalobcu smerujúce k dôvodom nenastúpenia do LSPP ako neuzavretie obchodno-právnej zmluvy s prevádzkovateľom stanice LSPP pre ekonomickú nevýhodnosť, alebo preto, že ide o nútenú prácu. Taktiež neakceptoval výhradu žalobcu k prenosu právomoci rozhodovania o pokynoch v rámci LSPP na iný súkromný podnikateľský subjekt, pretože v tomto prípade lekár – za iný súkromný podnikateľský subjekt (MUDr. R.) bol poverený iba organizovaním konkrétnych technických podmienok výkonu LSPP v danom, samosprávou určenom, zdravotníckom obvode. Ďalej poukázal na to, že z ustanovenia § 76 ods. 1 písm. e) zákona, ktorou sa upravuje právomoc lekára samosprávneho kraja, vyplýva jeho postavenie správneho orgánu aj tým, že má právo ukladať povinnosti vrátane pokút. Krajský súd súhlasil so žalobcom, že správny orgán nekonal v súlade s ustanovením § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dopustil sa vadného konania, keď mu ako účastníkovi konania odoprel možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Na druhej strane však zaujal stanovisko, že tieto vady nemohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a to preto, lebo všetky podklady boli žalobcovi známe, boli s ním prerokované na stretnutiach pred začatím správneho konania a žalobca ani neskôr nenavrhol žiadne doplnenie dokazovania. Okolnosti, ktoré viedli žalobcu k nenastupovaniu do LSPP nemali žiadny vplyv na nespornú skutočnosť, že do LSPP skutočne nenastupoval, čo napokon potvrdil aj sám žalobca. Krajský súd neuznal žalobcovu námietku namierenú proti výroku rozhodnutia správneho orgánu vytýkajúc, že toto obsahuje len ustanovenie zákona, podľa ktorého mu bola uložená pokuta, ale neobsahuje predmet, citáciu právnej normy, podľa ktorej rozhodol a ustanovenia, ktoré mal žalobca porušiť a to preto, lebo je tam správne a dostatočne uvedený predmet a právna norma, na základe ktorej bolo vo veci rozhodnuté a v ďalšom mal za to, že protiprávne konanie žalobcu je podrobne popísané v odôvodnení správneho orgánu. Na základe uvedeného prvostupňový súd rozhodol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. tak, že žalobu zamietol. Náhradu trov konania procesne neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Včas podanou žalobou žalobca žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodu, že tento posúdil vec, tak ako aj správne orgány, nesprávne a žiadal zmeniť ho a vyhovieť žalobe, keďže rozhodnutie vychádzalo z nedostatočne

zisteného skutkového ako aj právneho stavu veci a v zásade naďalej trval na všetkých pôvodných námietkach. Žiadal tiež priznať trovy právneho zastúpenia.

Žalovaný správny orgán navrhol podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, poukazujúc na vecnú správnosť a zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 249 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Termín pojednávania bol oznámený na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR dňa 6. marca 2008 a vyvesený na úradnej tabuli Najvyššieho súdu SR. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého z ustanovení §§ 18 a 26 zákona o zdravotnej starostlivosti, ktoré majú kogentný charakter, jednoznačne vyplývajú povinnosti žalobcu pri výkone zdravotnej starostlivosti – lekárskej služby prvej pomoci; neuzavretím zmluvy o vykonávaní lekárskej služby prvej pomoci, resp. odmietnutím jej podpísania sa žalobca uvedenej zákonnej povinnosti nezbavil. Svoj nesúhlas, a to aj oprávnený, s podmienkami zmluvy nebol žalobca, podľa názoru odvolacieho súdu, oprávnený vyjadriť odmietnutím nastúpiť výkon lekárskej služby prvej pomoci, lebo uvedená povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona.

Na rozdiel od prvostupňového súdu sa však odvolací súd nestotožňuje s jeho názorom na vymedzenie náležitostí výroku rozhodnutia správneho orgánu o inom správnom delikte a určením dopadu pri absencii týchto náležitostí na zákonnosť rozhodnutia, konkrétne v otázke, či je nutné priamo do tohto výroku zahrnúť aj vymedzenie skutku (miestne, časové a vecné), z ktorého správny delikt vyplýva a či táto absencia nutne vždy vyvolá nezákonnosť takého rozhodnutia.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho

predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

Z citovaného ustanovenia explicitne nevyplýva, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vyplýva. Na druhej strane však je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezzvadne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z nej je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania ako aj pre zaistenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia (a nie odôvodnenie) môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod..

Z uvedených dôvodov je odvolací súd toho názoru, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte preto vždy musí spočívať v špecifikácii správneho deliktu tak, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným. Tento záver je v zásade odôvodniteľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku, pretože vec, o ktorej je rozhodované, je v danom prípade iný správny delikt a vymedzenie veci musí zodpovedať jeho charakteru.

V § 3 ods. 1 až 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní sú zakotvené základné zásady správneho konania. V odseku 1 je zakotvená zásada zákonnosti, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ako aj predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec. Obdobne je upravené aj ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku, ktoré uvádza aj prvostupňový krajský súd vo svojom odôvodnení.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v rozpore s citovanými ustanoveniami správneho poriadku.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca vrátil organizátorovi LSPP dňa 22.12.2003 rozpis služieb LSPP ako irelevantný, z dôvodu neuzavretia obchodnoprávnej zmluvy o spolupráci. Následne obdržal dňa 16.01.2004 upozornenie od prvostupňového správneho orgánu, na povinnosti mu vyplývajúce z ustanovenia § 26 písm. k) zákona a na sankcie mu vyplývajúce z ich porušenia v zmysle ustanovenia § 70 citovaného zákona, pretože bol oboznámený, že žalobca nenastúpil

do LSPP v dňoch 10.01 – 11.01.2004. V spise sa nenachádza platný rozpis lekárskych služieb prvej pomoci na obdobie, kedy sa mal skutok stať. Z doloženého rozpisu na január 2004 táto okolnosť nevyplýva, keďže žalobca tam zaradený nebol. Ďalej je doložená listina o začatí správneho konania, ktorá bola doručená žalobcovi dňa 13.02.2004. Toto oznámenie neobsahuje riadnu identifikáciu skutku (správneho deliktu), ktorého sa žalobca mal dopustiť, t.j. miesto ani čas.

Prvostupňové rozhodnutie a ani rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu neobsahuje v skutkovej vete výroku rozhodnutia a ani v dôvodovej časti identifikovateľné skutkové vymedzenie správneho deliktu.

Preto v ďalšom bolo potrebné posúdiť dôsledky zanedbania špecifikácie skutku vo výroku rozhodnutia predmetného správneho deliktu. Podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočnou špecifikáciou skutkovej podstaty sa rozhodnutie správnych orgánov stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov a pokiaľ prvostupňový súd žalobu zamietol, rozhodol tak predčasne. Odvolací súd preto rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na nové konanie v naznačenom smere.

O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 7781 Sk na účet jeho právneho zástupcu JUDr. O. Š., do troch dní. Trovy pozostávajú z uhradeného súdneho poplatku za podanú žalobu v sume 2000 Sk, z uhradeného súdneho poplatku za podané odvolanie v sume 2000 Sk a z trov právneho zastúpenia vo výške 3781 Sk v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb (prevzatie vecí a príprava zastúpenia 500 Sk, podanie žaloby 500 Sk, doplnenie žaloby 500 Sk, účasť na pojednávaní na krajskom súde 500 Sk, podanie odvolania 500 Sk, DPH 19% z 2500 Sk = 475 Sk, režijný paušál 3x 150 = 450 Sk, 2 x 178 = 356).

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. marca 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová